

PETRKLÍČ

Doba postní – čas k hledání opravdové radosti

Čtyřicet dní před Velikonocemi začíná příprava na vrchol církevního roku – Velikonoce.

Proč právě čtyřicet dní? Ve Starém i v Novém zákoně je právě číslo 40 symbolem cesty k naplnění. Židé čtyřicet let bloudili pouští, než přišli do zaslíbené země, a čtyřicet dní se Pán Ježíš připravuje na své mesiášské a vykupitelské poslání. A v čem může záležet naše příprava? Nejen v nějakém odříkání, ale především v odbourávání našich nejistot, depresí a smutků, aby tak rostla naše vnitřní radost a jistota z pevné víry, že jsem milovaným Božím dítětem. A právě takové lidi potřebuje naše společnost.

18. února 2007 v 17:00 hodin bude v našem kostele recitační pořad s doprovodem živé hudby o sv. Františkovi z Assisi. Tento světec žil sice ve 13. století, ale právě on může oslovit dnešního člověka. On nemá a nechce mít žádný majetek, dovede ztrácet i čest, zdraví a dobré jméno, ale přitom hýří vnitřní radostí a štěstím. Současný člověk touží po majetku, zdraví, uznání, a přece se necítí šťasten. V čem toto právě štěstí tedy vlastně záleží? Na to nám dá odpověď tento pořad.

Pěkné dny plné radosti, optimismu a naděje navzdory všem problémům a nejistotám

vyprošuje Váš farář

Když prokazuješ dobrodiní...

Text na Popelční středu: Mt 6,1-6

Ježíš řekl svým učedníkům: „Varujte se konat skutky spravedlnosti před lidmi jim na odiv; jinak nemáte odměnu u svého Otce v nebesích. Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost, jako činí pokrytci v synagogách a na ulicích, aby došli slávy u lidí. Amen, amen pravím vám, už mají svou odměnu. Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“

Varujte se konat skutky spravedlnosti před lidmi jim na odiv... My lidé máme rádi uznání, obdiv, pochvalu za své dobré skutky. Nestačí nám jen dobrý pocit a vědomí, že Bůh vidí všechno a je lepším „matematikem“, který všechno podrobně zaznamenává, co děláme z lásky k němu a ne kvůli obdivu okolí!

...jinak nemáte odměnu u svého Otce v nebesích... Pokud nechceme ztratit odměnu v nebi, všechny naše skutky, povzbudivá slova, modlitby za druhé, posíláme „expresní“ poštou přímo Nebeskému Otci! U něho se nic neztratí...

Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budít pozornost, jako činí pokrytci... Po dobu následujícího čtyřicetidenního postu se učme od Ježíše nezištné štědrosti vůči druhým, laskavému pochopení druhých, učme se opravdivé modlitbě, rozdávajme všude jeho lásku, ale hlavně se zbavujme hříchů, ztrácejme svou pýchu, egoizmus, pohodlí, neochotu...

Na počátku této doby je nutné slovo, a to „**Chci**“. Co chci? Chci čtyřicetidenní dobu postu opravdu prožít, záleží mi na tom. Pak následuje otázka: **Co mám dělat?** Odvrátit se od toho co je v nás špatné a dívat se na Boha. **Jak?** Snažit se dívat se na trpícího Ježíše. Může to být formou duchovní četby, modlitbou křížové cesty, meditací. **K čemu je mi to dobré?** K čemu je dobré větrat zakoušenou místnost, k čemu je dobré usmířit se s druhým člověkem...?

A postní doba? Církev nás k postu nevybízí jen tak pro nic za nic. Když se člověk postí, dělá to proto, aby se oprostil od zbytečných věcí, které ho zatěžují, a aby udělal víc místa pro Boha.

Otevřme v této době svá srdce síle Ježíšovy lásky.

Hanka

Zamyšlení P. Vojtěcha Kodeta

Poušť je pro křesťany všech dob místem zkoušek i setkání s Bohem. Je to právě Duch Svatý, který uvedl Ježíše do pouště. Těch 40 Ježíšových dní, kdy sám Pán podstoupil pokušení, je obrazem pro naši dobu postní. My chceme také prožít tuto dobu v duchovním zápase ve spojení s Kristem. Nemůžeme zápasit sami, to bychom neobstáli. Jsme si vědomi toho, že nepřítel je příliš nebezpečný. Víme, že se zlem se můžeme utkat pouze ve světle Ducha, v moci Boží, ve spojení s Kristem. Proto církev hned na začátku postní doby vyzývá milost Ducha Svatého, abychom byli pomazáni k tomuto boji. Nejde jenom o to si něco odříci, jde o něco daleko hlubšího. To, že se člověk odřekne nějakých zbytečností, nebo že si v době postní zjednoduší život, to nemá účel

samo v sobě. Je to cesta, jak si uvědomit svoji závislost na Bohu a také svoji slabost. Je to způsob, jak se vystavit právě tomu duchovnímu vnímání a prohlédnutí toho, co se děje v nás a kolem nás. Celý náš život je duchovní zápas. Jenom to častokrát zahlceni hmotou vůbec nevidíme. Když člověk myslí jen na to, co vidí v televizi nebo na svoje denní starosti, nemá smysl pro věci Boží. Proto nás církev vyzývá, abychom zjednodušili v této době svůj život, abychom se odřekli věcí, které nejsou důležité: zábava, jídlo. Abychom zjednodušili svůj každodenní program. Nejenom, abychom se zjednodušili, abychom se zřekli, ale abychom se vystavili Božímu působení. Více času na Slovo, na věci Boží, na modlitbu. Boží

zápas se může hrát pouze tam, kde jde o moc Boží, a my potřebujeme posilu skrze modlitbu a skrze slovo evangelia. Evangelista Marek říká, že na této poušti byl Ježíš 40 dní, byl pokoušen od satana a žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Právě tato zmínka o této zvěři nám připomíná Adama v ráji. Člověk byl také v symbióze, v harmonii s celým stvořením, byl také obklopen anděly. Ti mu sloužili do doby, než přišel Boží nepřítel, aby ho svedl a zničil v jeho podstatě. Ježíš jako nový Adam vystoupil do této pouště, do tohoto zvláštního ráje uprostřed zvířat, aby vyhrál svůj boj za nás. Od té chvíle my můžeme skrze něho zvítězit. Už tedy nejsme jenom odkázáni na to, co jsme zdělili po předcích, ale byli jsme vykoupeni. Byli jsme vytrženi z tohoto otroctví. My jsme to poprvé prožili ve křtu jako děti, nebo většina z nás v dětském věku, a postupně každý rok o Velikonocích, kdy obnovujeme křestní vyznání, se jakoby znovu ponořujeme do křestního pramene a smíme na sobě zakusit toto vítězství Boží moci nad silou hříchu a zla. Právě na toto křestní vyznání se budeme po celou dobu postní připravovat. Abychom znovu zakusili radost z toho, že jsme děti Boží. Že hřích, zlo a temnota nemá v našich životech první místo. Že je to něco, co na nás doléhá, ale nemůže nás zničit, protože náležíme Bohu. Ten boj v nás už

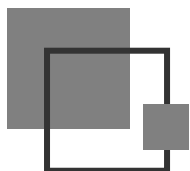
vybojoval Ježíš. A my se k němu každodenně přidáváme.

Hned vzápětí evangelista Marek popisuje, že když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje, aby tam hlásal Boží evangelium. To začala ta velkolepá Boží mise k záchraně světa. Ačkoliv Ježíš svým způsobem navazoval na Jana Křtitele, tak jeho způsob jednání, kázání, záchrany, byl úplně jiný. Zatímco Jan byl u Jordánu na jednom místě a tam křtil, Ježíš odešel od Jordánu a lidé k němu nemuseli přicházet, on sám přicházel mezi ně. Šel do všech měst a míst, všude tam, kde ho lidé potřebovali, kde byli nemocní, ubozí a tam jim nesl Boží poselství. On nekřtil křtem obrácení jako Jan Křtitel, ale zvěstoval Boží radostnou zvěst o tom, že už teď, v této chvíli, je tu Boží království. On to mohl říct, protože to Boží království přišlo v něm. Tam, kde je Ježíš, tam je Boží vláda. Tam se naplnil čas, tam je pro člověka ta nejpříhodnější doba, aby změnil svůj život. Doba postní nám zpřítomňuje právě tento okamžik, kdy nám Ježíš znovu s velkou naléhavostí zvěstuje poselství o tom, že TEĎ je ta doba příhodná, TEĎ je ten čas spásy. TEĎ je možné se otevřít Božimu milosrdenství a nalézt slitování. TEĎ Bůh může náš život urovnat.

Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království, obraťte se a věřte evangeliu.

Katka

Rozhovor

Dne 25. ledna 2007 jsem se zúčastnila Dne otevřených dveří, který pořádala Waldorfská mateřská škola v Brně. Moc se mi tam líbilo, příjemné prostředí, vstřícné paní učitelky... Na rozdíl od ostatních návštěvníků – rodičů s dětmi – jsem do školky přišla se záměrem trochu vyzpovídat její ředitelku Janu Kytnerovou.

Waldorfská pedagogika mě nadchla. Mám to štěstí, že chodím do práce opravdu ráda...

Navštěvovala jste v dětství mateřskou školu. Pokud ano, jaké jsou Vaše vzpomínky?

Navštěvovala jsem kuřimskou mateřskou školu na Otevřené ulici. A co si ze školky pamatuji? Často a ráda jsem si hrávala na psy. Vzpomínám, že jsem neměla ráda odpolední spaní, byla jsem rušivý element a často mi lehátko vstrkávali mimo ostatní děti. Někdy jsem cítila křivdu, když se na mě paní učitelky zlobily, že ruším a přitom jsem to nebyla zrovna já.

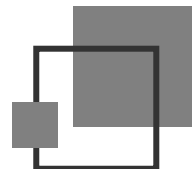
Nyní v Brně vedete jednu z dvaadvaceti mateřských waldorfských školek v České republice. Kdy a proč jste se začala zajímat o waldorfskou pedagogiku a čím Vás osobně oslovila?

Pracovala jsem v Brně, můj tříletý syn chodil do školky v Kuřimi. Proto jsem hledala školku v Brně, kam bych ho přihlásila. Jednoho dne jsem zavítala do waldorfské školky, kde právě probíhal zápis. Mile mě překvapilo nejen prostředí, ale i přístup lidí, a tak bylo o zapsání syna rozhodnuto. Nastoupil v září 1995 a já jsem byla shodou okolností v prosinci pověřena vedením této školky. Po nástupu jsem absolvovala tříletý seminář waldorfské pedagogiky, byla jsem na stážích v Holandsku a Německu.

Waldorfská pedagogika mne oslovila zejména svým pohledem na děti – bytosti, které mají nejen tělo, ale také svoji duši a „já“. Výchova je zde založena na prožitku a na spoluprožívání, které pomáhá rozvíjet individuální schopnosti, estetické a morální citění dětí.

Jakým konkrétním způsobem prožíváte s dětmi postní dobu ve vaší školce?

Postní dobu začínáme řádným masopustním veselím. Loni jsme se shodly s kolegyněmi na obdarování společným prožitkem někoho druhého a vybraly jsme domov důchodců v Králově Poli. Ve veselém masopustním průvodu jsme s dětmi prošli kouskem Králova Pole, zpívali a hráli na různé ozvučné nástroje. V domově jsme zažili nádhernou atmosféru. Staří lidé s námi zpívali a dokonce i tancovali, děti za odměnu dostaly koblížky. Ve školce jsme z toho měly dobrý pocit, také ohlasy z domova důchodců byly pozitivní. Po masopustu veselí ukončíme, na Popeleční středu se u nás v jídelničce maso neobjeví. To ovšem neznamená, že přestaneme s dětmi zpívat, radovat se. Prožíváme společně postní dobu v kruhových hrách, písních, říkadlech až ke Vzkříšení.

Předpokladem je úzká spolupráce s rodiči, jak často se s nimi stýkáte a jaká témata probíráte?

Bez pomoci rodičů si chod školky neumím představit. Školka má spoustu mimoškolních aktivit, které bychom my tři učitelky nemohly vůbec zvládat. Na začátku každého školního roku je pravidlem seznamovací schůzka, kde se formou her – i dospělí si rádi hrají – seznamujeme, a na základě tohoto pouta důvěry pak můžeme spolupracovat. Rodiče pomáhají s projekty, opravou hraček, úpravou zahrady, organizováním slavností...

Na webových stránkách vaší školky jsem našla doporučení a nabídku konzultací s rodiči o tom, jaké pořídít dítěti hračky, jakou barvu zvolit k vymalování jeho pokojíku – je to důležité a proč?

Všichni mi dají za pravdu, že prostředí, ve kterém dítě vyrůstá, ho ovlivňuje. Například pro první sedmiletí je pro děti nejvhodnější barva sytě růžová (vychází se z nauky o barvách a jejich působení na člověka). Když přijdete k nám do školky, máme tam vymalováno na růžovo, i moje děti doma mají růžový pokojíček.

Pomocí jednoduchých hraček si děti osvojují základní fyzikální jevy. Když děti vezmou dřevěné kostky a začnou je skládat do věže, velmi brzy pochopí, že to lze jen do určité výšky, pak kostky spadnou, a proto zákonitě udělají širší základnu. Zatímco když si hrají malé děti s legem a začnou ho skládat, drží pohromadě a trošku je tam popírána fyzika. Ve školce máme hračky z přírodních materiálů, nejčastěji dřevěné... Dřevo je živý materiál, má svou energii a jsou to věci, které nás ovlivňují. Koneckonců, sedněte si na dřevěnou a na betonovou lavičku a řekněte, na které se vám lépe sedí?

Je vaše školka školkou Vašich představ a přání? Nebo k tomu ještě něco chybí?

Waldorfská pedagogika mě nadchla. Mám to štěstí, že chodím do práce opravdu ráda, práce mě velmi baví a těší. Systém výchovy a přístup k dětem je to, co jsem v životě hledala, našla a bylo mi dopřáno.

Moc bych si přála budovu pro naši školku, která by nám patřila, protože nyní jsme v pronájmu. A zároveň bych Brnu a blízkému okolí přála, aby zde byly takové školky alespoň dvě, protože každoročně se nám hlásí dvakrát až třikrát více dětí než můžeme přijmout.

Opravdu vážně chodit do kostela a věřit jsem začala, když jsem poznala svého muže, který je katolík.

Vedli Vás rodiče ve víře?

Byla jsem pokřtěná, ale rodiče do kostela nechodili. Občas nás vzala v dětství do kostela babička, která byla věřící.

Dveře duchovního světa se mi dokořán otevřely při studiu waldorfského semináře.

Opravdu vážně chodit do kostela jsem začala, když jsem poznala svého muže, který je katolík. Byla mi tam sice spousta věcí nejasných, ale na druhé straně příjemných. A zjistila jsem, že kvalita neděle je taková jiná, když se jde na mši svatou. Pak je to opravdu ten sváteční sedmý den, kterého si člověk považuje.

A jak se Vám daří vést děti ve víře?

V rodině, kde se najednou potkají dospívající děti, může člověk těžko začít nařizovat, aby chodily do kostela. U těchto dětí nezbývá než věřit své vlastní výchově a doufat, že i ony si najdou tu správnou cestu životem.

U těch mladších dětí je to jednodušší v tom, že s nimi chodí do kostela odmalička, a tak jim to nepříjde nijak výjimečné. Pravdou je, že děti z tohoto století jsou trochu jiné a mají potřebu prosazovat více své osobní zájmy a někdy se podřídit je pro ně docela těžké. V tomto případě by měl být člověk důsledný a najít si přiměřené vysvětlení pro to či ono. Myslím, že pro nás všechny rodiče přináší mnoho dobrého dětské mše.

Svým dětem říkám: „Když vás něco trápí, tak o tom mluve. Ten druhý pak rychleji pozná, že ho potřebujete právě teď, a může vám pomoci.“

Prosím, představte Vaši rodinu.

V naší nejužší rodině je nás osm. Patří sem můj muž Jaromír společně se mnou. Poznali jsme se v době, kdy už jsme každý z prvního manželství měli dvě děti, takže když vznikla rodina Kytnerova, měla již čtyři děti. Každý jsme svým dílem spravedlivě přispěli – já jsem přivedla Hanku (20 let) a Míšu (15 let) a muž Šárku (25 let) a Mirđu (19 let). Děti se přijaly velice pěkně. A přidali jsme Štěpánku (7 let) a nejmladší Dorotku, které bude pět let. Společně bydlíme v třípokojovém bytě. Nyní dvě nejstarší už bydlí jinde a zůstalo nás tady šest. Aby tato velká rodina fungovala, každý si nese svůj díl zodpovědnosti a musí se podílet na chodu domácnosti.

Co je dle Vás důležité pro dobré manželství a spokojený rodinný život?

Napadá mě jedna věc a to přijmout toho partnera jaký je, nejenom s tím dobrým, co si nese, ale i s tím, co se nám až tak nelíbí. A nevynechat toho druhého při rozhodování. Snažit se vždycky rozhodovat spolu a postupovat jednotně, ať už je to výchova dětí či řešení situací, které život přinese. Předpokladem toho je vzájemná úcta.

Jaké zásady se snažíte Vaším dětem vštípit do života, na co by neměly zapomenout?

Svým dětem říkám: „Když vás něco trápí, tak o tom mluve. Ten druhý pak rychleji pozná, že ho potřebujete právě teď, a může vám pomoci.“ Také neznamená, že o tom, co

se nám nelíbí, se nahlas nemluví. Naopak. Jsem ráda, když se děti svěří nejen s tím příjemným, ale pravdivě také i s tím méně příjemným. Snažíme se vést děti k tomu, že všechno se dá napravit, každá situace má řešení. Jenom musí člověk chtít a začít sám u sebe.

Máte zkušenosti s rolí učitelky. Co byste z Vaší pozice vzkázala rodičům, co se Vám osvědčilo?

Hodně často si maminky u těch nejmladších dětí myslí, že už dítě musí do školky, že už neví, co by s ním doma dělaly. Život není o tom neustále nabízet dětem nové činnosti. Největší jistotou je pro malé děti máma s tátou. Tyto děti také moc rády pracují a jde o to nestavět je na vedlejší kolej, ale pracovat s nimi. Zabere to sice více času, ale nese to své ovoce.

Co považujete ve výchově dnešních dětí za největší nedostatek z pohledu rodiče?

Mám dojem, že se nám vytrácí smysl pro morálku, zdravý mravní základ lidí. My dospělí to můžeme ovlivnit tím, že citlivě vnímáme okolí, nejsme „hluší a slepí“. Když vidíte, jak se chovají někteří dospělí, pak se nedivím dětem, že to přenáší do svého chování.

Všichni naříkáme na uspěchanou dobu a sami se necháváme strhnout a spěcháme. Každý sám za sebe si řekněme, kolik jsme schopni s dětmi trávit klidného a spokojeného času bez televize, videa, počítačových her... ?

Máte nějaké oblíbené životní krédo, heslo podle něhož se řídíte, popř. citát?

V jedné dětské knížce jsem četla a často si na to vzpomenu: „Však Bůh nám sem poslal jen samé anděly, jenom se snažme za každým člověkem toho anděla vidět.“

Za rozhovor děkuje a Boží požehnání ve Vaší práci přeje

Elvíra

Bude nám čtyřicet dnů stačit?

Příprava na Velikonoce jako příležitost

Opět stojíme na začátku postní doby, která nám má pomoci pochopit a prožít tajemství Velikonoc.

Co nám však toto období říká? Vždyť máme takových období již spoustu za sebou. Někdo dvacet, jiný třeba šedesát. Takže vlastně víme co s tím a nějak to už prožijeme. (Nebo přežijeme?) Bereme postní dobu jako něco, co k naší praktikující víře zkrátka patří? Patří naprosto samozřejmě ale zároveň i bezmyšlenkovitě, mělce? Vždyť i ten samotný pojem – půst. Není to něco

staromódního, něco, co nás v našem křesťanském „žargonu“ odděluje, vymezuje od našeho nevěřícího okolí? Nenecháváme se snadno zastrčit do kategorií vnímaných okolním světem: „V postní době křesťané nejedí maso“? I zde platí známá zkušenost, že tisíckrát opakovaný pojem – v tomto případě půst – se stává mělčím a mělčím až se jeho původní smysl může vytrácet.

Přitom právě postní doba již svým názvem nabízí snadný návrat k původním kořenům. Půst jako pustit – opustit.

A co máme opustit a proč? Máme opustit cokoliv, co máme rádi. A mohou to být věci, které nás obklopují a které samy o sobě nejsou vůbec ničím závadné. Může to být jakákoliv potřeba, zvyk. Hlavně ale naše vlastní potřeba, ne ta, kterou někde zaslechneme – jako třeba jíst maso. To proto, že se máme na prožití Velikonoc připravit sami za sebe. A máme si připomenout, že se jednou budeme připravovat (v lepším případě) na ty jen a jen naše osobní Velikonoce, kdy budeme potřebovat opustit úplně všechno. Najednou. A v takovém okamžiku to za nás nebude moci udělat nikdo jiný. A proto, aby to třeba tak nebolelo, můžeme podniknout něco i teď. V tuto dobu postní.

Námětů

k opouštění potřeb v období postu je celá řada. Rád bych se s Vámi podělil o jeden, ke kterému mě inspirovala přednáška pana profesora Křivohlavého, která možná nepatří k těm typickým, ale do tématu opouštění mi hezky zapadá.

Doposud jsem se zmiňoval o významu slova půst jako puštění se něčeho, opuštění. Opuštění věci, zvyku, návyku nebo i zlozvyku. Opuštění vlastní potřeby, nároku... Od „opustit“ (půst – pustit – opustit) je už jen malý krůček ke slovíčku „odpustit“. Vždyť odpouštění má s opuštěním společný základ. Odpouštěním přece opouštíme něco, co nás tíží. A nejen nás. A nejen to. Pokud

odpouštím, vzdávám se vlastního práva na mnou vnímanou spravedlnost a práva na odplatu. Ponechme nyní stranou, zda jsme vůči tomu druhému skutečně v právu či nikoliv. Přiznejme si, že i přes tisíckrát opakované „Je to má vina..“ na začátku každé mše svaté a přes veškeré poctivé snažení se při přijímání svátostí máme i my křesťané v hloubi duše sklon

považovat svůj subjektivní pohled za ten jediný správný – a hotovo! O odpouštění – dobrovolném opuštění práva na pomstu – mohu začít uvažovat teprve až když si uvědomím, o co nabouraným vztahem

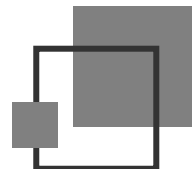
z dlouhodo-bého hlediska přicházím. Že vystavuji velkému nebezpečí hodnoty, které jsou pro můj život nejnosenější. Proč asi lidé loučící se se svou životní poutí málokdy litují, že v životě nevydělali více peněz anebo že netrávili více času v kanceláři či u televize. Litují vždy

toho, co zanedbali a nedořešili ve svých vztazích.

To, že jsem ochoten odpustit, ale neznamená, že zavírám oči před tím, co mi ten druhý provedl nebo provádí. Třeba stále provádí něco, co mě zraňuje, a musím mu to také sdělit. Tady musím dát jasně najevo, že to, co dělá, je pro mě nepřijatelné. Dát najevo, že mi jednání druhého vadí, a vzdání se – opuštění – mého práva na podit křivdy jsou dvě odlišné věci. Obojí je možné uskutečnit.

Kresba: Oldřich Šikula

Neodpouštím ale proto, že jsem slaboch a netroufnu si na toho druhého. Neměl bych odpouštět ani proto, že jsem přesvědčen, že jsem lepší nežli ten druhý a že mu tedy svým příkladem ukazuji, jak se to má dělat. Odpouštím, protože chci, aby to mezi námi klapalo. U vzdálenějších vztahů je tento motiv slabší, snadněji se ke druhému otočím zády. Ale i tady se jedná o narušený vztah, i když se vidíme jednou do roka. Ve vztazích s nejbližšími je apel: „Aby to u nás klapalo“ mnohem silnější. A Bohu díky za něj.

Tak tedy: pokusme se o to. Máme na to úžasných čtyřicet dní! Každý den je

důvod k odpuštění. Psychologové tvrdí, že je možné téměř kterýkoliv návyk prováděný po 28 dnů zakotvit do svého života. Tak to máme plných dvanáct dnů navíc! A nepřehlížejme maličkosti. Ty mohou být časovanou bombou narušení vztahů právě s našimi nejbližšími. S těmi, na kterých nám záleží nejvíc.

A ještě něco. Nezapomínejme na sebe. Zkusme si sami sobě občas odpustit to, že nejsme dokonalí. Vždyť jsme pořád ještě na cestě. Teď právě k těm letošním Velikonocům.

Mirek

Přečtěte si

Milan Havlín: Cesty do exilu

Milan Havlín, rodák z Čebína, který emigroval v roce 1968 do Kanady a stal se uznávaným odborníkem a profesorem krajinářské architektury. Byl prvním politickým vězněm, nad nímž Státní soud v Brně vynesl v padesátých letech rozsudek smrti. Bylo mu dvacet let a ortel byl nakonec změněn v doživotní žalář. Ve své první knize nazvané Vlečen pod šibenici popisuje kruté osudy spoluvězňů i své vlastní. Autorova druhá kniha, Cesty do exilu, která vychází v této době, dějově předchází první a přibližuje atmosféru doby první republiky, ve které vyrůstal, a ideály, které ho vedly k odbojové činnosti.

Své vzpomínky autor vypravuje na žádost jedné neznámé studentky gymnázia, která se se spolužáky zajímá o to, o čem se v učebnicích dějepisu dodnes nepíše. Faktické důsledky komunistické vlády, tvrdé praktiky omezující svobodu člověka svobodně mluvit, vyznávat náboženství, víru, svobodně jednat a projevovat své názory.

Přes veškeré utrpení spáchané na jeho osobě je patrné odpuštění a Milan Havlín neshledává důvod pro další osočování či nenávisť. Úvodní motto knihy cituje Oscara Wilda: „Když si uvědomím, co jsem vytrpěl, z mé strany mohu požadovat, aby si společnost uvědomila, co na mne uvalila, a aby nebyla hořkost nebo nenávisť na žádné straně.“ První díl knihy Cesty do exilu nese příznačný název: „...i my odpouštíme našim viníkům...“ a seznámí nás s autorovým dětstvím a jeho vlohám k zahradnictví, které výrazně ovlivnil a podpořil pan učitel přírodopisu na obecné škole. Po válce Milan Havlín odchází do Lednice, kde začíná studovat Vyšší ovocnářsko-vinařskou školu. Je to důležité místo v autorově životě. Před maturitou v roce 1949 zakládá skupinu LILKA, která organizuje ilegální přechod perzekuovaných a ohrožených osob přes státní hranici do Rakouska. Při jednom z těchto přechodů je rakouskými orgány v ruské okupační zóně zatčen a ruskými NKVD vrácen do ČSR. Tento nedobrovolný návrat končí ve věznici v Brně-Bohunicích. Přemýšlí o útěku a připraví si plán. V dětství měl přítele, který trpěl

epilepsií, podle vzpomínek předstírá záchvat padoucnice a je přeložen na marodku. Krátce před útekem nastanou komplikace, část jeho spoluvězňů je převezena do psychiatrické léčebny v Brně-Černovicích. Panu Havlínovi se i tak podařilo z Bohunické káznice uprchnout. Hned nato zorganizuje skupinu JÁNOŠÍCI, se kterou osvobozuje politické vězně z psychiatrické léčebny v Černovicích.

Zde kniha *Cesty do exilu* končí. Poskytuje jasnou a vyčerpávající odpověď na otázku, proč nesmí zůstat utajeny příběhy skutečných hrdinů a proč je důležité, aby nemlčeli, ale mluvili především pro dnešní mladou generaci lidí. *„Je velmi snadné zapomenout, že lidé byli komunisty zavíráni a trestáni přesto, že nic proti nim nedělali, ale že byli i takoví, kteří proti nim bojovali a v boji pokračovali i v jejich věznicích a koncentracích, a nikdy nebyli poraženi. Protože bojovali naplněni vírou, nadějí a láskou. Ale největší z nich byla právě ta láska.“*

Z Brna pak utíká na Vysočinu, kde byl v říjnu 1949 se svou skupinou zatčen Státní bezpečností. Na tomto místě začíná příběh popsany v jeho knize *Vlečen pod šibenici*, ve kterém líčí své zatčení, brutální výslechy... Po zatčení byl eskortován do Masarykových kasáren v Brně Králově Poli a poté prošel ještě několika vězeními a estébáckými vyšetřovkami po Brně.

Dne 3. února 1950 byl vynesena předsedou senátu Státního soudu v Brně rozsudek, kterým byl Milan Havlín ve svých 21 letech odsouzen k trestu smrti oběšením. Současně mu byla uložena peněžitá pokuta ve výši 50 tisíc korun československých, jakož i ztráta čestných práv občanských. Po čtyřech měsících čekání na smrt mu byl Státním soudem v Praze trest smrti změněn na doživotní. Po 12 letech mu trest zmírnili na 25 let a po 14 letech a několika měsících pana Havlína na podmínku propouštějí.

Knihu Cesty do exilu je možné zakoupit v knihkupectví nebo u sestry Milana Havlína, paní Heleny Balákové, bytem nám. 1. května 163, Kuřim. Cena knihy Cesty do exilu je v obchodě 229,- Kč, mimo obchod 180,- Kč.

Dáša

*Pomník obětem komunismu v Masaryktown, Kanada
Zdroj: www.totalita.cz*

Tomáš Halík – Noc zpovědníka

Tomáš Halík, známý český kněz a filozof, se při psaní této knihy uchyluje do poustevny, daleko od shonu světa, a nechává ve své mysli vyplouvat na povrch aktuální otázky dneška. Autor je inspirován mnoha myšlenkami a životními příběhy ze své zpovědní praxe. Jak sám přiznává, jsou to věci, které mu nedávají spát. Shledává, že přes všechnu jedinečnost individuálních lidských osudů rozeznává po letech praxe určité opakující se motivy. Tyto opakující se motivy jsou odrazem jakési „skryté tváře doby“. Tomáš Halík charakterizuje naši dnešní dobu jako dobu post-optimistickou.

Celá kniha, od začátku až do konce, mluví o víře, která má povahu paradoxu. V samém jádru křesťanství je tajemný příběh Velikonoc – velký paradox vítězství skrze porážku. Velký paradox, který je pro křesťany zdrojem naděje.

Během svého života děláme traumatizující zkušenosti s různými druhy zla, s konečností sebe sama i světa. V tomto světě tváří v tvář tomu všemu má naše víra podobu naděje. Stejně jako v nám dobře známé novozákonní scéně, kdy Ježíš poprvé přišel k Šimonovi (Petrovi), který se skupinou rybářů marně celou noc lovil ryby. Ježíš jim otevírá naději tam, kde jejich vlastní naděje, představy a očekávání, opřené o lidské zkušenosti, už narazily na svůj limit. Petrova víra spočívá v odvaze důvěřovat

v nemožné a spustit sítě ještě jednou.

Víra prochází v životě každého člověka proměnami, časem odumírání, radikálního umenšení. Umenšení, které vede k otevřenosti pro růst Božího díla. Můžeme tak lépe vnímat skutečnou velikost tajemství, které rádo mluví svým mlčením, zjevuje se svou skrytostí a svou velikost skrývá v malém a nepatrném. Víra, ve které můžeme fyzicky zakoušet

to, co vyjádřil apoštol Pavel: „Když jsem slabý, tehdy jsem silný.“

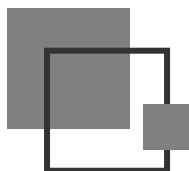
Dnes už je neudržitelná myšlenka novověkého optimismu, který hlásá, že bude stále lépe a lépe. Optimismu, který vkládá své naděje do pokroku vědy a techniky. A nebo optimismu náboženského, kdy Bůh, podobně jako ve starověkých hrách „deus ex machina“, nás vytáhne z našich problémů. Lidé zjišťují, že náboženství

nemůže z našeho prožívání skutečnosti odstranit paradoxy, víra, k níž zrajeme, nás učí s těmito paradoxy žít.

Tomáš Halík vidí jako jedinou cestu k Bohu cestu víry, naděje a lásky. Svě poslání zpovědníka nachází v doprovázení druhých na jejich životní cestě, výuce umění ztišení se, naslouchání a rozeznávání Boží vůle v událostech vlastního života. Boží vůle tak není vůči mně něčím cizím, je naopak mým základem. Učme se tedy odpovídat svým životem na Boží výzvy.

Jana

Krátké zprávy z Orla

Sport

Florbal

10. 2. 2007 se naše florbalové družstvo dorostenců pokusí v postupovém kole župy Sedlákovy probojovat na Mistrovství Orla v této kategorii. Celý turnaj organizuje naše kuřimská jednota v nafukovací hale. Skoro by se chtělo napsat – přijďte nám fandit, ale v této chvíli už je nám asi jasné, jestli dál trénujeme s nadějami do dalších bojů o titul, nebo jen tak pro radost.

Výsledky po dalších kolech Kuřimské florbalové ligy nejsou pro nás až tak příznivé, dvakrát jsme utrpěli těsnou porážku, soupeři nám sebrali body, ale nesebrali nám odhodlání a elán.

Plavání

Jak jsme psali minule, organizovali jsme na našem bazéně ústřední plavecké závody Kuřimský delfín. Měli jsme velké štěstí, protože vzduchotechnika se porouchala těsně po závodech a nyní je bazén zavřený. Sešlo se nás v Kuřimi něco málo přes 120 účastníků z 18 jednot ze všech koutů republiky. Samozřejmě nejvíc byla zastoupená Morava, což odpovídá i rozložení celé členské základny Orla.

Výsledky našich (v závorce počet startujících):

Mladší žákyně (1997 – 1998) 50 m volný způsob (13):

1. VEDRALOVÁ Veronika Kuřim 0:51,24

Mladší žákyně (1997 – 1998) 50 m prsa (12):

1. VEDRALOVÁ Veronika Kuřim 1:01,94

Žáci (1995 – 1996) 50 m volný způsob (10):

1. MAREČEK Martin Kuřim 0:37,63

Žáci (1995 – 1996) 50 m prsa (9):

1. MAREČEK Martin Kuřim 0:47,83

Žákyně (1995 – 1996) 50 m volný způsob (7):

2. PEŠKOVÁ Soňa Kuřim 0:43,41

4. MAREČKOVÁ Tereza Kuřim 0:59,73

Žákyně (1995 – 1996) 50 m prsa (8):

2. PEŠKOVÁ Soňa Kuřim 1:00,14

3. MAREČKOVÁ Tereza Kuřim 1:00,44

Starší žáci (1993 – 1994) 50 m volný způsob (9):

2. MAREČEK David Kuřim 0:34,77

Starší žáci (1993 – 1994) 50 m prsa (9):

2. MAREČEK David Kuřim 0:47,19

Dorostenci (1991 – 1992) 100 m volný způsob (6):

2. SEDMÍK Petr Kuřim 1:41,23

Dorostenci (1991 – 1992) 50 m znak (5):

3. SEDMÍK Petr Kuřim 0:46,99

Junioři (1989 – 1990) 100 m prsa (3):

2. SEDMÍK Petr Kuřim 1:38,46

Myslím, že se závody vydařily, členové naší jednoty zajistili občerstvení pro všechny účastníky a jistě měli práci i s technickým zabezpečením akce. Vítězové dostali medaile a hezké odměny. Za to vše děkuji našim organizátorům i sponzorovi a věřím, že s pomocí Vás všech si troufneme i na Kuřimského delfína 2008.

Petr Macek

Kultura

Ples

V pátek 19. 12. 2007 od 20 hodin se konal v Kulturním domě v Kuřimi již čtvrtý „Orelský ples“ – i letos pod záštitou místní organizace KDU-ČSL. Mám nyní nedobrý pocit z toho, že napíši: byl vydařený, plný sál, hezká taneční vystoupení, bohatá tombola, všichni se hezky bavili – tak trochu to zavání sebechválou a není nic horšího, než něco vymyslet, zorganizovat a nakonec si vše sám pochválit. Ale pokud občas sledujete kuřimskou kabelovku, v reportáži z tohoto plesu nás veřejně pochválil i starosta města Ing. Štarha, který přijal naše pozvání. I podle vyjádření „skalních“ návštěvníků byl zatím z našich plesů nejhezčí. Možná Vás začíná mrzet, že jste se nezúčastnili, tak vězte, že pátý Orelský ples máme naplánován na 18. ledna 2008.

A malý příběh jednoho dortu na závěr.

Víťa Nováček objednal u Vám všem dobře známé paní Balákové za KDU-ČSL do tomboly upečenou podkovu. Byla krásná a chtěl ji vyhrát kde kdo. No a jak se říká, co čert nechtěl, vyhrála si ji zpět paní Baláková. Byla přítomna na plese, vypomáhala nám všatně, ale občas seděla i u našeho stolu, a pořád opakovala, že ji zpět nechce. Stačil malý nápad a před půlnočním losováním hlavní tomboly pan Nováček s paní Balákovou slavnostně věnovali onu podkovu pro štěstí starostovi města Ing. Štarhovi. Když si ji šel na jeviště převzít, někdo od jeho stolu do potlesku zakřičel: „To se hodí, on má dnes narozeniny“. Takže všechno nejlepší a dobrou chuť!

Pozvánka

na výroční členskou schůzi jednoty Orla v Kuřimi na neděli 25. února od 16:30 v klubovně Orla, Křížkovského 55 v Kuřimi. Kromě informací o přehledu činnosti za rok 2006, kde zhodnotíme, co se nám povedlo i nepovedlo, si budeme schvalovat plány na rok 2007, zvolíme si delegáty na sjezd, schválíme výši členských příspěvků a jen tak pobesedujeme. Zveme i Vás všechny, kteří v Orlu nejste organizovaní a přesto Vás naše činnost zajímá. Budeme připraveni odpovědět i na Vaše dotazy.

Starostka Orla

Kulturně-duchovní dění

1. – 4. 3. Duchovní obnova **pro ženy a matky**, P. Mgr. Dr. Ing. Pavel Konzbul
 12. – 15. 4. Duchovní obnova **pro mariánské ctitele**, Mons. Jiří Mikulášek
 Pořádá Duchovní centrum sv. Františka z Pauly, Vranov.
 Kontakt: dc-vranov@katolik.cz, tel: 541 239 264

8. – 11. 3. **Příprava na manželství**, P. P. Šustáček
 19. – 23. 3. **Postní duch. Obnova**, P. S. Peroutka, SJ
 23. – 25. 3. **Víkend pro seniory**, P. S. Peroutka, SJ
 28. – 31. 3. **Příprava na velikonoční liturgii**, P. M. Kabrda, SDB
 Pořádá Poutní a exerciční dům Stojanov, Velehrad
 Kontakt: velehrad@stojanov.cz, tel.: 572 571 531

23. – 24. 3. **Postní duchovní obnova manželů**
 Pořádá Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně
 Místo konání: rekreační středisko Zámeček Hodonín
 Kontakt: dana.chaloupkova@centrum.cz, 542 217 464

31. 3. **Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem** v brněnské katedrále

Katka

Výtvarná a vědomostní soutěž k 230. výročí brněnské diecéze

Soutěž má tři základní formy:

1. výtvarnou pro děti od předškolního věku po 3. třídu ZŠ;
2. vědomostní pro žáky od 4. do 9. tříd;
3. internetovou vědomostní pro studenty SŠ, VŠ a dospělé (bude spuštěna 1. března 2007 na www.biskupstvi.cz/rokdieceze).

Podrobná pravidla k celé soutěži a podklady pro farní kola vědomostní soutěže (4. až 9. třída) jsou od 1. února 2007 k dispozici na www.biskupstvi.cz/rokdieceze nebo lze o ně požádat Diecézní katechetické centrum, Petrov 5, 601 43 Brno, tel. 543 235 030, kl. 227, 247 nebo 257; kc.brno@biskupstvi.cz.

Marie Špačková
 za Diecézní katechetické centrum

Radost uprostřed nás

Každý z nás určitě prožil alespoň chvíli radosti. My jsme si ji společně s dětmi připomněli, a to na lednové dětské mši.

Děkovali jsme za vše, co nám radost dělá, a mysleli jsme i na ty, kdo ji zrovna nemohou prožívat. Atmosféra byla velmi milá a spontánní a ani hrozící chřipková či neštovicová epidemie nikterak nenakazila naše společenství. Jestli jste alespoň trošku zvědaví a máte chuť, přijďte mezi nás. Příští dětská mše by měla být **4. 3. v 11:00 hodin**.

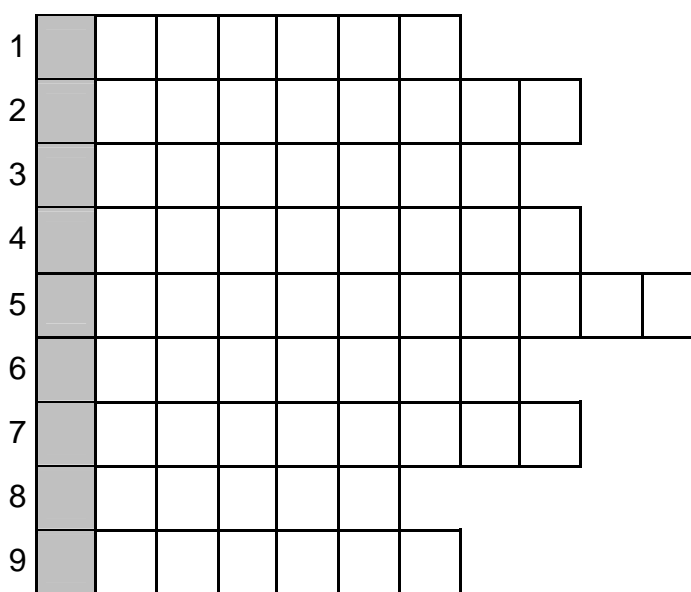
Malý inzerát

Hledáme nadšené dobrovolníky z řad rodičů i dětí, kteří rádi zpívají či hrají na nějaký nástroj. Proč?

Na dětských mších jsme se chopili příležitosti a vznikla schola, která provází tato setkání. S radostí bychom přivítali mezi sebou nové tváře i hlasy. Nemusíte být profesionálové, stačí mít chuť zpívat či hrát a nebát se. Zkoušíme většinou týden před dětskou mší na faře v Kuřimi. Na všechny se moc těšíme.

Kontakt: L. Císařová, tel. 737 581 880

Pro hloubavé hlavy

V tajence se ukrývá jedna z neřestí, proti které můžeme bojovat postem

1. Judský král, který dal povraždit betlémská nemluvířata
2. Meditace
3. Syn svaté Moniky
4. Svátost křesťanské dospělosti
5. Nauka o způsobech zobrazení představ, výjevů a postav, zvláště náboženských a mytologických
6. Přijímání Kristova těla před smrtí
7. Neděle je den, který se má věnovat
8. Konkrétní předmět, sloužící k označení nějakého abstraktního pojmu
9. Ustálený soubor zvyků, obyčejů a pravidel přenášených z generace na generaci

Judita

Dětská stránka

NAŠE POSTNÍ CESTA KE VZKŘÍŠENÍ

CESTA KŘÍŽE JE CESTOU LÁSKY

*Nikdo nemá větší lásku
než ten, kdo za své přátele
položí svůj život. (Jan 15, 13)*

*Kristus za nás položil svůj život.
Také my jsme povinni
položít život za své bratry.
(1 Jan 3, 16)*

Každý den
v postní době
udělej krůček
k Velikonocům tím,
že půjdeš po cestě lásky.

Každý den
si najdi příležitost
pro nějaké
malé zřeknutí se (křížek)
a skutek lásky (srdíčko).

Vždycky,
když se ti to podaří,
vybarvi si
jedno srdíčko na cestě.

CESTA KŘÍŽE JE CESTOU VZKŘÍŠENÍ

Děkujeme Ti,
Pane Ježíši,
že jsi ve své
nekonečné lásce
pro nás zemřel na kříži.

Děkujeme Ti,
Pane Ježíši,
že jsi svou smrtí
nad smrtí zvítězil
a svým vzkříšením
nám daroval
věčný život.

Pomoz nám,
odpovídat na Tvoji lásku tak,
že Tě budeme mít rádi
celým srdcem.

Uč nás
zříkat se sebe sama
a žít pro druhé,
jako Ty.

Ať jdeme za Tebou
každý den
cestou kříže a lásky,
a tak spolu s Tebou
dosáhneme
vzkříšení.

